

TANCATS

Els passat 7 i 8 de juny vaig tenir el plaer de participar en la tancada organitzada pel Comitè d'Empresa d'aquest hospital com una mesura de protesta més contra els projectes devastadors que el Consistori trama contra tots nosaltres.

Com sol ser habitual, les crítiques van arribar abans que les felicitacions: que si no està ben organitzat, que si s'ha avisat en poc temps i la gent no ho sabia, que si hi ha hagut poca participació,... Sí, moltes d'aquestes crítiques potser tenien fonament, d'acord...! Però, **i què?** El moment actual és massa delicat com per filar tan prim. Ara el que cal és fer soroll, com més millor, per posar dels nervis als polítics. Ara, més que mai, és preferible una acció improvisada que una paràlisi ben reflexionada.

I el nivell de les xerrades i activitats que van acompanyar a l'acció va ser més que digne. Amb la col·laboració de l'Arcadi Oliveres, per exemple, i tants altres companys. Com l'Edu, que ens va fer connectar amb la màgia de la nit. O el Ramón Sabaté, jubilat de la Repsol i reporter gràfic voluntari de tots els espais de lluita popular de per aquí.

I pel que fa a la participació, tot i que ja sabem que mai n'hi ha prou, sí que va ser la suficient per una acció d'aquestes característiques. L'èxit d'una tancada no es mesura pel nombre de gent que hi participa. Això seria si fos una manifestació o una concentració. Però a una tancada hi va passant gent tot el dia i és impossible de comptabilitzar. I no cal. L'èxit d'una tancada es mesura per la capacitat de mantenir ocupat l'espai escollit tot el temps compromès (en aquest cas, 24 hores) i sobretot pel ressò mediàtic.

El ressò mediàtic ha sigut tan ampli com el de la recent i nombrosa manifestació, sense necessitat de mobilitzar tanta gent. És a dir, que fins i tot ha sortit més rendible!

I també hi ha altres guanys, poc visibles, dels que potser només ens en beneficiem els participants directes. Són guanys més subtils, que s'expressen en un determinat estat d'ànim. És el fet de sentir-nos junts, sentir-nos part, saber-nos iguals, *empoderar-nos* i transgredir amb alegria i, en definitiva, treure el millor que tenim com a persones, com sol passar en circumstàncies excepcionals.

Aquest fenomen transformador, que també comporta un creixement personal, es sol fer present en aquells espais de lluita popular que impliquen haver de conviure moltes hores en espais inusuals. Ja l'he experimentat en altres ocasions. I mai deixa de sorprendre'm. I mai se com fer-ho entendre als que no ho han viscut.

Em recorda allò que cantava el Raimon a una tancada d'estudiants a Madrid contra el franquisme: *"Per unes quantes hores/ ens vàrem sentir lliures/ i qui ha sentit la llibertat/ te més forces per viure"* **"18 de maig a Madrid" Raimon, 1968.**

Animeu-vos, doncs, a participar quan en fem una altra! No només aportareu el vostre esforç a la lluita comuna sinó que en traureu beneficis personals. Potser deixareu de sentir-vos com petites erugues espantades que els amos poden aixafar en qualsevol moment per transformar-vos en precioses papallones que volen lliures i decidides.

Què més es pot demanar?

Artur Sardà

Comitè d'Empresa HUSJR.